

VENDIM
Nr. 8, datë 27.2.2014

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	kryetar i Gjykatës Kushtetuese
Vladimir Kristo	anëtar i “ “
Sokol Berberi	anëtar i “ “
Vitore Tusha	anëtare e “ “
Altina Xhoxhaj	anëtare e “ “
Fatmir Hoxha	anëtar i “ “
Gani Dizdari	anëtar i “ “
Fatos Lulo	anëtar i “ “
Besnik Imeraj	anëtar i “ “

me sekretare Blerina Basha, në datën 5.11.2013 mori në shqyrtim në seancë plenare me dyer të hapura, çështjen me nr. 42/14 Akti, që i përket:

KËRKUES: Ergus Dhima, përfaqësuar nga avokati Idajet Beqiraj, me prokurë të posaçme.

SUBJEKT I INTERESUAR: Prokuroria e Përgjithshme, në mungesë.

OBJEKTI: Shfuqizimi, si të papajtueshme me Kushtetutën, i vendimeve nr. 62, datë 23.10.2012, të Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda; nr. 42, datë 16.11.2012, të Gjykatës së Apelit për Krime të Rënda; nr. 615, datë 25.4.2013 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 33/1, 42, 131/f dhe 134/1/g të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë; neni 6 i KEDNJ-së dhe protokoli nr. 4 i KEDNJ-së; ligji nr. 8577 datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes, Besnik Imeraj, përfaqësuesin e kërkuarit, që kërkoj pranimin e kërkesës, parashtrimet me shkrim të Prokurorisë së Përgjithshme, që kërkoj rrëzimin e kërkesës, dhe pasi shqyrtoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Me vendimin nr. 23, datë 9.6.2010, të Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda, kërkuar Ergus Dhima është deklaruar fajtor për kryerjen e veprës penale të “trafikimit të narkotikëve”, të kryer në bashkëpunim dhe, në përfundim të gjyqimit, është dënuar me 6 vjet e 8 muaj burgim. Ky vendim është lënë në fuqi me vendimin nr. 43, datë 23.7.2010, të Gjykatës së Apelit për Krime të Rënda, kurse Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 354, datë 12.4.2012, ka vendosur mospranimin e rekursit.

2. Gjatë zhvillimit të procesit gjyqësor në të tri shkallët e gjyqimit, kërkuar Ergus Dhima ka qenë në mungesë dhe është përfaqësuar nga mbrojtësit e caktuar me prokurën e posaçme të datës 16.10.2009. Nga kjo prokurë rezulton se kërkuar është paraqitur personalisht para noterit, dhe ka caktuar dy përfaqësues ligjorë, avokatët I. M. dhe D. F., të cilët janë edhe mbrojtësit që kanë paraqitur ankim në Gjykatën e Apelit për Krime të Rënda, ndaj vendimit nr. 23, datë 9.6.2010, të Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda. Rezulton, gjithashtu, se kërkuar, në bazë të vendimeve gjyqësore, është arrestuar në shtetin grek dhe në datën 5.7.2012 është ekstraduar në vendin tonë, i cili pretendohet edhe si momenti i marrjes dijeni nga ana e tij për procesin gjyqësor në ngarkim të tij dhe vendimet gjyqësore penale. Me pretendimin se prokurë e administruar në dosje ishte e falsifikuar, kërkuar, nëpërmjet mbrojtësit të tij, ka kërkuar rivendosjen në afat të së drejtës së ankimit kundër vendimit penal të Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda.

3. Me vendimin nr. 62, datë 23.10.2012, Gjykata e Shkallës së Parë për Krime të Rënda ka vendosur rrëzimin e kërkesës së paraqitur nga kërkuar Ergus Dhima për rivendosjen në afat të së drejtës së ankimit kundër vendimit të Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda nr. 23, datë 9.6.2010, si të pambështetur në ligj e në prova. Ky vendim është lënë në fuqi nga Gjykata e Apelit për Krime të Rënda, me vendimin nr. 42,

datë 16.11.2012, kurse Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 615, datë 25.4.2013, ka vendosur mospranimin e rekursit. Gjykatat kanë arsyetuar se megjithëse gjykimet janë zhvilluar në mungesë të kërkesit, atij i janë garantuar e drejta për t'u njoftuar dhe mbrojtur, madje edhe për të paraqitur prova në gjykatën e apelit. Ndërsa, në lidhje me pretendimet për falsitetin e prokurës, gjykatat kanë arsyetuar se, për sa kohë nga mbrojtja nuk u paraqit asnjë akt i përpiluar në formën që kërkon ligji, për deklarimin e saj të falsifikuar, ky pretendim nuk qëndron.

II

4. **Kërkuesi Ergus Dhima** i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese, me kërkesën e datës 19.7.2013, për shfuqizimin e vendimeve gjyqësore që kanë vendosur rrëzimin e kërkesës për rivendosjen në afat të së drejtës së ankimit, si edhe të vendimeve penale që e kanë shqyrtuar çështjen në themel dhe e kanë dënuar atë. Ai pretendon se këto vendime kanë cenuar të drejtën për një proces të rregullt ligjor, në aspektet e mëposhtme:

4.1 Është cenuar e drejta për t'u dëgjuar dhe për të marrë pjesë në gjykim, pasi kërkesi është gjykuar në mungesë, duke mos pasur dijeni për zhvillimin e procesit penal kundër tij.

4.2 Prokura që gjendet në dosjen gjyqësore, me anë të së cilës kërkesi ka zgjedhur përfaqësuesin për procesin e themelit të zhvilluar në gjykatën e apelit, është e falsifikuar, çka provohet edhe nga akti i ekspertimit. Fakti që kërkesi nuk ka autorizuar, personalisht, asnjë përfaqësues ligjor në atë gjykim, e bën procesin të parregullt nga pikëpamja kushtetuese.

4.3 Gjykata e shkallës së parë, duke shkelur të gjitha rregullat e përgjithshme dhe të posaçme të kuptimit të provës, të objektit të provave, të marrjes së provave dhe të çmuarjes së provave, nuk pranoi dhe nuk e ka bërë pjesë përbërëse të dosjes gjyqësore aktin e ekspertimit grafik.

4.4 Baza ligjore ku është mbështetur kërkesa për rivendosjen në afat të së drejtës së ankimit në gjykatën e apelit, përveç nenit 147/2 të KPP-së, janë edhe dy vendimet e Gjykatës Kushtetuese, nr. 30, datë 26.11.2009, dhe nr. 30, datë 17.6.2010.

4.5 Është cenuar parimi i paanshmërisë në gjykim, pasi gjyqtarët e gjykatës së shkallës së parë, që kanë shqyrtuar kërkesën për rivendosje në afat, kishin papajtueshmëri me funksionin e gjyqtarit, në kuptim të nenit 15/1 të KPP-së, për arsye se janë të njëjtët gjyqtarë që kanë dhënë vendimin mbi themelin e çështjes, në po atë gjykatë.

5. **Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme**, në parashtimet me shkrim drejtuar Gjykatës, ka paraqitur këto prapësime:

5.1 Kërkesi është gjykuar në mungesë, jo për shkak të mosdijenisë së tij për procesin, por për shkak të heqjes dorë, vullnetarisht, nga e drejta për t'u dëgjuar dhe për t'u mbrojtur.

5.2 Kërkesi, me anë të prokurës së posaçme të administruar në gjykim, ka caktuar personalisht dy avokatë si përfaqësues të tij, duke i konsideruar veprimet e kryera prej tyre të drejta, sikur t'i ketë kryer ai vetë.

5.3 Për sa i përket pretendimit se prokura është e falsifikuar, kërkesi nuk ka shterur të gjitha mjetet ligjore, sipas kërkesave të nenit 131/f të Kushtetutës dhe, për këtë arsye, ai nuk mund të merret në shqyrtim nga kjo gjykatë. Për më tepër që kërkesi nuk ka ezauruar dhe institutin e rishikimit, që e normojnë nenet 449, 450 e vijues të KPP-së.

5.4 Kërkesi ka pasur dijeni për procesin penal në ngarkim të tij dhe pas redaktimit të prokurës prej tij është larguar me vullnet të lirë nga Shqipëria për në shtetin grek, duke zgjedhur me vullnet të lirë të mos marrë pjesë në procesin penal, me qëllimin për t'iu fshehur drejtësisë.

5.5 Në lidhje me pretendimin për cenimin e parimit të paanshmërisë, në kuptim të nenit 15/1/2 të KPP-së, gjyqtarët e Gjykatës së Apelit për Krime të Rënda nuk kanë dhënë dhe as nuk kanë marrë pjesë në dhënien e vendimit në një shkallë tjetër të procedimit, apo në rigjykimin e çështjes pas prishjes së vendimit. Ata nuk kanë dhënë asnjë mendim lidhur me thelbin e çështjes dhe, për këtë arsye edhe ky pretendim është i pabazuar.

III

Vlerësimi i Gjykatës

A. Për legjitimitimin e kërkesit për t'iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese

6. Gjykata Kushtetuese (Gjykata) vëren se kërkesi legjitimohet *ratione personae* dhe *ratione materiae*, në kuptim të neneve 131/f dhe nenit 134/1/g të Kushtetutës. Ai legjitimohet edhe *ratione temporis*, në kuptim të nenit 30 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të

Republikës së Shqipërisë”, pasi vendimi i fundit gjyqësor, i dhënë nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, për këtë proces, mban datën 25.4.2013, kurse kërkesa është paraqitur në Gjykatë në datën 17.7.2013, pra brenda afatit ligjor 2-vjeçar.

B. Për pretendimin për cenimin e të drejtës së mbrojtjes

7. Kërkuesi pretendon se nuk ka pasur dijeni për gjykimin e zhvilluar ndaj tij, për arsye se ai ndodhej jashtë shtetit dhe është vënë në dijeni për vendimet e dënimit vetëm në momentin që është ekstraduar në Shqipëri. Ai pretendon, gjithashtu, se prokura me të cilën ai është përfaqësuar në gjykim është e falsifikuar dhe, për këtë qëllim, ka paraqitur edhe një akt ekspertimi privat. Për pasojë, sipas tij, gjykatat duhej të praninin kërkesën për rivendosjen në afat, në mënyrë që ai të kishte mundësi të mbrohej, në një gjykim të ri, ndaj akuzave të ngritura.

8. Gjykata, në jurisprudencën e saj, ka theksuar se e drejta e palëve për të qenë të pranishme dhe për t’u mbrojtur në procesin gjyqësor, është një aspekt i rëndësishëm i procesit të rregullt ligjor, në përputhje me nenin 42 të Kushtetutës dhe nenin 6 të KEDNJ-së. Gjykata, bazuar edhe në jurisprudencën e Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (GJEDNJ), ka përcaktuar, ndër vite, disa standarde në lidhje me gjykimin në mungesë, sipas të cilave: a) i pandehuri ka të drejtë të jetë i pranishëm në procesin gjyqësor të kryer në ngarkim të tij; b) i pandehuri mund të heqë dorë vullnetarisht nga ushtrimi i kësaj të drejte; c) i pandehuri duhet të jetë në dijeni për ekzistencën e një procesi gjyqësor në ngarkim të tij; ç) duhet të ekzistojnë instrumente paraprake ose riparuese për të shmangur procese në ngarkim të të pandehurit, ose për të siguruar një proces të ri dhe, nëpërmjet depozitimit të provave të reja, të drejtën e mbrojtjes që nuk ka qenë e mundur të ushtrohet personalisht në procesin e zhvilluar në mungesë, të përfunduar tashmë (*shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr. 30, datë 17.6.2010*).

9. Është detyrë e autoriteteve shtetërore përkatëse që të njoftojnë, në mënyrë rigorozë, konform kërkesave procedurale, të pandehurin ndaj të cilit ka filluar një proces penal, pasi vetëm në këtë mënyrë mund të arrihet në përfundimin se i pandehuri ka hequr dorë me vullnetin e tij të lirë nga pjesëmarrja në gjykim. Vërtetimi i këtyre fakteve, sipas Gjykatës, është detyrë e organeve kompetente. Me këtë detyrim të organeve përkatëse shtetërore, për të njoftuar në mënyrë rigorozë të pandehurin dhe për të provuar se ai i fshihet drejtësisë, është e lidhur e drejta e tij për të marrë pjesë në gjykim, si dhe e drejta e gjykatës për të vendosur për gjykimin e tij në mungesë, kur janë respektuar në mënyrë rigorozë dispozitat për njoftimin (*shih vendimet nr. 30, datë 17.6.2010; nr. 45, datë 10.10.2011; nr. 26, datë 8.5.2012, të Gjykatës Kushtetuese*). Në radhë të parë është e domosdoshme që i pandehuri të ketë dijeni nëse ndaj tij ka filluar një proces penal dhe, në radhë të dytë, ky duhet të heqë dorë vullnetarisht nga pjesëmarrja në të. Gjykata ka arritur në këtë përfundim, për arsye se heqja dorë nënkupton një akt vullneti nga ana e të pandehurit, që siç është pranuar nga teoria e së drejtës penale, për të pasur një akt vullnetar, duhet të ketë në radhë të parë një proces të brendshëm të perceptimit të realitetit nga ana e të pandehurit dhe më pas një proces të brendshëm vendimmarrjeje prej tij (*shih vendimet nr. 30, datë 17.6.2010; nr. 45, datë 10.10.2011; nr. 26, datë 8.5.2012; nr. 39, datë 26.7.2013, të Gjykatës Kushtetuese*).

10. Gjykata vlerëson se kërkuesit, gjatë procesit të gjyimit të kërkesës së tij për rivendosje në afat të ankimit nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, nuk i është shkelur e drejta për t’u mbrojtur.

11. Në gjykim ai është përfaqësuar nga mbrojtësi i caktuar me prokurë dhe, në këtë kuptim, atij i janë garantuar të drejtat kushtetuese. Zgjidhja që gjykatat e juridiksionit të zakonshëm i kanë dhënë kërkesës së kërkuesit, lidhur me rivendosjen në afat të ankimit, nuk bën pjesë në juridiksionin e Gjykatës Kushtetuese.

12. Gjykata Kushtetuese vlerëson se kërkuesi nuk arriti të provojë pretendimet e tij lidhur me cenimin e procesit të rregullt ligjor. Gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë zhvilluar brenda standardeve procesin gjyqësor që lidhet me kërkesën për rivendosje në afat të ankimit.

13. Gjykata, në jurisprudencën e saj, ka theksuar se sipas nenit 42 të Kushtetutës, e drejta për akses në gjykatë të referon tek e drejta që ka çdo individ për t’u drejtuar në gjykatën që ka juridiksion të plotë për të zgjidhur çështjen. Kjo e drejtë nuk përfshin vetëm të drejtën për të filluar një proces, por edhe të drejtën për të pasur, nga ana e gjykatës, një zgjidhje përfundimtare për mosmarrëveshjen objekt gjykimi, pasi akses në gjykatë duhet të jetë substantiv dhe jo thjesht formal (*shih vendimet nr. 14, datë 3.6.2009; nr. 41, datë 28.9.2011, të Gjykatës Kushtetuese*).

14. Kërkuesi, në kuptimin kushtetues, ka pasur akses të plotë në gjykatë, në të gjitha shkallët e gjyimit. Gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë zhvilluar procesin gjyqësor në prani të një mbrojtësi të caktuar prej tij me prokurë të posaçme, dhe konform të gjitha procedurave ligjore në fuqi. Kërkuesi jo vetëm ka realizuar të drejtën për t’iu drejtuar gjykatës, për t’u dëgjuar prej saj, por edhe të drejtën për të pasur një zgjidhje përfundimtare, përderisa ankimi i tij është shqyrtuar dhe konsideruar jo vetëm nga gjykata e Apelit, por edhe

nga Gjykata e Lartë.

15. Për rrjedhojë, Gjykata vlerëson të pabazuar pretendimin e kërkuarit për cenim të së drejtës për një proces të rregullt ligjor, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së. Gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë respektuar të gjitha parimet për një proces të rregullt ligjor, nëpërmjet zhvillimit të një gjykimi të drejtë, publik e të paanshëm.

C. Për pretendimin për cenimin e parimit të paanshmërisë

16. Kërkuari ka pretenduar cenimin e parimit të paanshmërisë nga ana e Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda, pasi kërkesa për rivendosjen në afat është shqyrtuar nga të njëjtët gjyqtarë që kanë gjykuar çështjen në themel, në kundërshtim me nenin 15 të KPP-së.

17. Gjykata ka theksuar se gjykimi nga një gjykatë e paanshme është një nga elementet e rëndësishme të procesit të rregullt ligjor, i garantuar nga neni 42 i Kushtetutës dhe neni 6 i KEDNJ-së. Parimi i paanshmërisë nënkupton mungesën e paragjytimeve nga gjyqtarët për çështjen e shtruar përpara tyre dhe që ata të mos veprojnë në mënyrë të tillë që të ndihmojnë interesat e njëres prej palëve. Një gjykatë duhet të jetë e paanshme jo vetëm formalisht, por edhe në mënyrë të shprehur. E drejta për t'u gjykuar përpara një gjykate kompetente, të pavarur dhe të paanshme, të caktuar me ligj, kërkon që drejtësia jo vetëm duhet të bëhet, por ajo, gjithashtu, duhet të shikohet që bëhet (*shih vendimet nr. 38, datë 15.10.2007; nr. 25, datë 10.6.2011; nr. 25, datë 11.6.2013, të Gjykatës Kushtetuese*). Në kuptim të nenit 42/2 të Kushtetutës, respektimi i këtij parimi duhet të verifikohet duke zbatuar dy teste, testin subjektiv, i cili në thelb kërkon të provuarit e faktit që bindja personale ose interesi i një gjyqtari kanë ndikuar në vendimin e gjykatës dhe, gjithashtu, testin objektiv, i cili kërkon të provuarit nëse gjyqtari ka ofruar garanci të mjaftueshme për të përjashtuar çdo dyshim të arsyeshëm në këtë drejtim. Në kuptim të testit subjektiv, paanshmëria e gjyqtarëve duhet të prezumohet derisa të provohet e kundërta. Për sa i përket testit objektiv, ai nënkupton se veç sjelljes personale të çdo anëtari të trupit gjykues, duhet të provohet nëse ka fakte bindëse, të cilat vënë në dyshim paanshmërinë. Në këtë kuadër edhe dukja e jashtme mund të ketë një farë rëndësie (*shih vendimet nr. 7, datë 11.3.2008; nr. 11, datë 2.4.2008; nr. 23, datë 4.11.2008; nr. 25, datë 11.6.2013, të Gjykatës Kushtetuese*).

18. Përjashtimi i këtyre dyshimeve është garanci për besimin që duhet të frymëzojnë gjykatat në një shoqëri demokratike për publikun dhe mbi të gjitha, për palët në procesin gjyqësor (*shih vendimin nr. 11, datë 5.4.2013, të Gjykatës Kushtetuese*). Në demokraci, ligjshmëria e rolit të gjyqtarit varet jo vetëm nga qenia e tij, por dhe nga shfaqja e tij i paanshëm dhe i pavarur, duke qenë roli i tij në mënyrë esenciale *pasiv* dhe *super partes* (*shih vendimet nr. 7, datë 11.3.2008; nr. 11, datë 2.4.2008; nr. 23, datë 4.11.2008, të Gjykatës Kushtetuese*). Për rrjedhojë, kur vlerësohet nëse në një çështje konkrete ka një arsye të përligjur që rrezikon paanshmërinë e një trupi gjykues, këndvështrimi i atyre që paraqesin këtë pretendim ka rëndësi, por vendimtar mbetet përcaktimi nëse ky dyshim është objektivisht i justifikueshëm (*shih vendimet nr. 10, datë 2.4.2009; nr. 25, datë 10.6.2011; nr. 47, datë 7.11.2011, të Gjykatës Kushtetuese*).

19. Gjykata ka theksuar se paragjykimi eventual për paanshmërinë e gjyqtarit mund të ngrihet edhe në hipotezën se gjyqtari është shprehur në një procedim tjetër me një vlerësim që ka të bëjë me përmbajtjen e të njëjtit fakt, në lidhje me të njëjtin subjekt (*shih vendimet nr. 12, datë 13.4.2007; nr. 15, datë 26.3.2012, të Gjykatës Kushtetuese*). Në rastin konkret, kërkuari ka vënë në dyshim paanshmërinë e gjykatës, duke pretenduar se pjesëmarrja në shqyrtimin e kërkesës për rivendosjen në afat, e të njëjtëve gjyqtarë që kanë gjykuar çështjen në themel, përbën cenim të këtij parimi.

20. Gjykata vëren se në dispozitat e KPP-së ligjvënësi, në mënyrë të qartë, nuk ka parashikuar asnjë normë apo rast papajtueshmërie lidhur me pjesëmarrjen e gjyqtarit në gjykimin e rivendosjes në afat të së drejtës së ankimit. Vlerësimi që gjykata bën gjatë shqyrtimit në themel të çështjes (administrimi dhe vlerësimi i provave, analiza e elementeve të veprës penale me qëllim të dhënies së dënimit), është thellësisht i ndryshëm nga vlerësimi që bëhet në rastin e shqyrtimit të kërkesës për rivendosje në afat, i cili bazohet vetëm në vlerësimin e elementeve që kanë lejuar humbjen e afatit të paraqitjes së ankimit. Neni 15/1 i KPP-së parashikon papajtueshmërinë e gjyqtarit kur ai ka dhënë ose ka marrë pjesë në dhënien e vendimit në një shkallë tjetër të procedimit. Në rastin konkret, jo vetëm që nuk ndodhemi përpara një shkalle tjetër të procedimit, por ndodhemi para dy procedimeve të ndryshme, në të cilat gjyqtarit nuk i duhet të ndalet në të njëjtat vlerësime që kanë të bëjnë me përmbajtjen e të njëjtave fakte. Në këtë kuptim, qëllimi dhe natyra e veprimeve që këta gjyqtarë kanë kryer në të dy gjykimet, nuk janë të tilla që të vënë në dyshim paanshmërinë e gjykatës.

21. Për sa më sipër, pretendimi i kërkuarit për cenimin e parimit të paanshmërisë së gjykatës, është i pabazuar.

D. Për pretendimin se nga gjykatat nuk është vlerësuar drejt mënyra e marrjes dhe e çmuarjes së

provave

22. Kërkuesi pretendon se gjykatat nuk kanë vlerësuar dhe çmuar drejt provat, pasi ato nuk e kanë pranuar pretendimin për falsitetin e prokurës, me arsyetimin se nga ana e mbrojtjes nuk është paraqitur asnjë akt i përpiluar në formën e kërkuar.

23. Referuar qëndrimeve konstante të Gjykatës, mënyra e vlerësimit dhe e çmuarjes së provave, si edhe interpretimi dhe zbatimi i ligjit është atribut i gjykatave të zakonshme, që zgjidhin çështjen konkrete, dhe nuk i nënshtrohet kontrollit të kësaj Gjykate. Kontrolli kushtetues nuk mund të zëvendësojë prerogativat kushtetuese e ligjore të vetë hallkave të sistemit gjyqësor dhe, aq më tepër, të vlerësojë bindjen e brendshme të gjykatave për çështje konkrete (*shih vendimet nr. 22, datë 22.7.2009; nr. 31, datë 5.7.2011; nr. 3, datë 19.2.2013, të Gjykatës Kushtetuese*). Kontrolli kushtetues që kjo Gjykatë ushtron ndaj vendimeve gjyqësore është i kufizuar vetëm në funksion të mbrojtjes së të drejtave kushtetuese të individit për një proces të rregullt ligjor dhe problemet e interpretimit dhe të zbatimit të ligjit për zgjidhjen e çështjeve konkrete nuk përbëjnë juridiksion kushtetues, nëse ato nuk shoqërohen me cenimin e këtyre të drejtave (*shih vendimet nr. 22, datë 22.7.2009; nr. 31, datë 5.7.2011; nr. 34, datë 12.7.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

24. Për sa më sipër, edhe në lidhje me këtë pretendim, Gjykata vlerëson se kërkuesi nuk e ka ngritur në nivel kushtetues, duke mos arritur të provojë cenimin e të drejtës për një proces të rregullt ligjor, ndaj ai është haptazi i pabazuar.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të neneve 131, shkronja “f”, dhe 134/1, shkronja “g”, të Kushtetutës, si dhe të neneve 72 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, njëzëri,

VENDOSI:

- Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë: Bashkim Dedja (kryetar), Sokol Berberi, Vladimir Kristo, Fatmir Hoxha, Altina Xhoxhaj, Vitore Tusha, Besnik Imeraj, Fatos Lulo, Gani Dizdari